

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

2 - Editorial: Una fortor recorre Europa
3 - Opinió: Apunts sobre el municipalisme llibertari de Murray Bookchin (Jordi Martí Font)
5 - Opinió: Corea: Entre el nacionalisme i l'anarquisme (Carlos DP)
7 - Ressenya: "L'anarquisme, fet diferencial català" de Xavier Díez
12 - Ninotades: Roger Pelàez
13 - Ninotades: Colimán
14 - Història: Ruta anarquista del Prat del Llobregat (Joan Monblanc)

Número 7
Època II
Tardor 2013

Ateneu Llibertari de Sants - c/ Maria Victòria, 10 - Sants, Barcelona · http://larosadelsvents.cat · correu@larosadelsvents.cat

Una fortor recorre Europa

Des dels inicis d'aquesta crisi, grups d'"'experts" han estat treballant amb un objectiu en els "think tanks" de partits polítics des dels despatxos de les respectives fundacions. La directiva és clara, elaborada i treballada durant anys i anys d'investigació i experimentació: passi el que passi cal continuar omplint el pap i el sac.

La població ja no es sorprèn de res: ni de privatitzacions de serveis públics, ni de tancaments d'empreses de notoris beneficis, ni dels nombrosos casos de corrupció política, ni dels sobres que reben partits i sindicats apagafocs, ni de la vulneració constant de drets que patim...

Així, una forta olor a ranci recorre Europa i no es tracta de cap fantasma. Aquells grans defensors de les estructures d'estat, veuen com dia a dia, els estats dilueixen la seva sobirania al son d'una orquestra de tecnòcrates que marca les notes d'una partitura escrita pels mercats. Uns mercats que dins del procés "cosificador" de la neollengua oculta les cares de la oligarquia, tant de la dels paradisos fiscals com d'aquella més nostrada. Les cares d'aquells que generen discurs i d'aquells que el porten a la pràctica, des de les diferents poltrones del poder, de maneres més o menys públiques. Així el conservadorisme més ranci viu potser una de les seves èpoques més pletòriques, un bany en un piscina de bombolles neoliberals.

En aquest panorama desolador, sempre hi ha lloc per l'esperança, rimaies que esquerden el seu gèlid sistema. Indrets on broten el contrapoder, l'experimentació, l'autoaprenentatge, la cultura popular... Espais alliberats que es veuen amenaçades per absurdes normatives que només cerquen la desaparició d'aquests punts de dissidència. Ateneus, centres socials, casals, places i carrers es veuen amenaçades pel silenci. Un silenci imposat per aquells éssers de vida gris i agre que no volen deixar que els hi aixafem el negoci. I mentre ells ens volen submises, a nosaltres ens trobaran rebels.

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Vols col·laborar amb La Rosa dels Vents, ja sigui distribuint, escrivint, traduint, anunciant-te o fent una subscripció solidària? posa't en contacte amb nosaltres a:

La Rosa dels Vents
Ateneu Llibertari de Sants
C/ Maria Victòria, 10
08014 Sants, BCN

O via correu electrònic: correu@larosadelsvents.cat

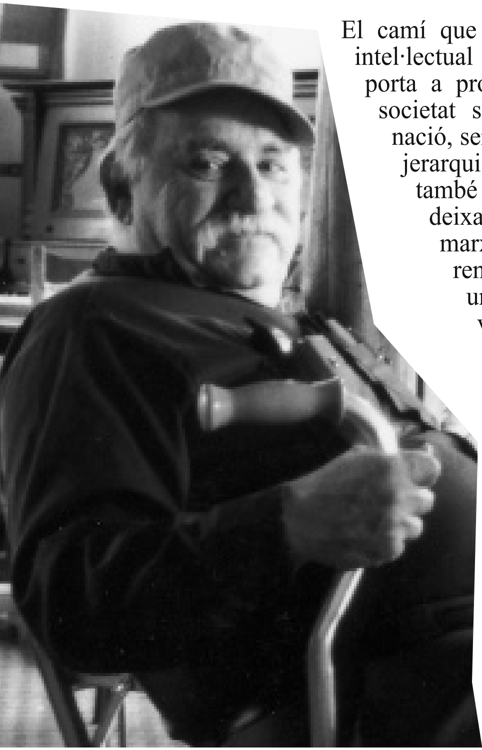
També pots trobar-nos a internet: http://larosadelsvents.cat

La opinió expressada en els articles ho són de la persona autora en particular i no tenen perquè ser compartits pel col·lecitiu editor.

Portada: Protesta antigovernamental a Albania (gener 2011)
Esquerra: Protesta estudiantil a Xile?

Apunts sobre el municipalisme llibertari de Murray Bookchin

El municipalisme llibertari és una de les parts del corpus teòric i pràctic que el pensador anarquista Murray Bookchin va construir al llarg de la seva vida sota el nom d'ecologia social. Bookchin prové del pensament marxista ortodox, al qual es va enfrontar a partir del 1930 a partir de diverses crítiques dirigides contra el seu autoritarisme i la seva manca d'ètica. Aquestes crítiques el van fer apropar als pensaments llibertaris però sobretot el van fer fugir de qualsevol corpus teòric tancat i reclòs, inclòs bona part de l'anarquisme del seu moment que, tal com el marxisme que ell havia conegut, se centrava en propostes estàtiques de transformació social extretes d'anàlisis fetes d'una societat que ja no existia. Una de les seves principals aportacions als pensaments revolucionaris ha estat, sense cap mena de dubte, la necessitat d'unir un estricte respecta per la natura i el medi en el procés revolucionari.

El camí que emprèn Bookchin a nivell intel·lectual als anys 30 del segle XX el porta a proposar la construcció d'una societat sense capitalisme ni estats-nació, sense classes però també sense jerarquies, sense explotats però també sense dominació. Alhora, deixa obert el camí per al mètode marxista d'anàlisi, al qual no renuncia, complementat per una anàlisi del poder feta amb voluntat emancipadora més pròpia del món llibertari, i tot amb una mirada evidentment ecologista. En la seva nova etapa intel·lectual aposta pel comunalisme, l'antiestatisme i el confederalisme, tradicions revolucionàries molt arrelades en l'anarquisme però no només. Alhora, però, no segueix alguns dels principis bàsics d'un cert anarquisme individualista molt estès en els països on les seves propostes són rebudes com els Estats Units d'Amèrica i Europa Occidental. Així, ell no es defineix com a “enemic de les institucions” pel sol fet d'existir i arriba a afirmar que “Una societat que mantingui la llibertat individual i la llibertat social ha d'estar sota institucions que per si mateixes siguin alliberadores”.

Després de dècades d'investigar les tradicions revolucionàries, sobretot europees, al llarg de tota la història i un cop establerts aquests principis bàsics a què ens hem referit, el 1972, Bookchin es plantejà les bases teòriques del que s'anomenà municipalisme llibertari. En aquestes investigacions, l'autor nord-americà planteja una diferència bàsica entre “política” i “art de governar”, en contrast amb les teories de la “democràcia” representativa, que és una simple màscara -diu ell- per amagar-hi l'Estat darrere i no mostrar la violència i el seu monopoli que li són pròpies. Segons l'autor, per als partits que es dediquen a l'”art de governar” és imprescindible que la ciutadania sigui reduïda a contribuents, electors i receptors passius dels serveis de l'Estat. Per a això és necessari un ensinistrament ampli i divers de totes les persones que viuen dins el marc d'un estat en concret per tal de convèncer-los que ja hi haurà qui s'encarregarà de fer rutllar la cosa pública, que per això en són experts o s'hi dediquen a jornada completa. Davant de l'”art de governar” hi ha la “política”. I quan Bookchin parla de “política”, assegura que aquesta “és l'activitat dels ciutadans i ciutadanes en una estructura pública, dotada de poder en institucions compartides i realment participatives” i “el control directe dels assumptes comunitaris pels ciutadans a través d'institucions democràtiques cara a cara, especialment a través d'assemblees populars”.

L'autor assegura que la història no ens dóna cap exemple de democràcia directa perfecta, però assegura també que sí que hi ha experiències prèvies a la nostra contemporaneïtat d'on es poden extreure ensenyaments que combinats i adequats a la realitat de cada moment poden servir per construir una societat plenament llibertària. Com a exemple d'aquest estudi, crítica i tria, hi ha la seva descripció del que va ser la democràcia a Atenes, un tipus de democràcia directa, no representativa, que no obstant excloïa les dones, els esclaus i els infants. Allí, els homes adults lliures eren

inherentment éssers polítics que s'associaven de forma natural per organitzar i dirigir la vida comunitària compartida. Segons ell, aquesta part pot ser reivindicada i ens por oferir ensenyaments per a l'actualitat, però és clar també que el model no pot ser compartit completament ja que en aquell model una part de la ciutadania no existia i era completament negada pels “lliures”.

Per tant, el coneixement del passat és bàsic per construir un futur comunitari però sempre que hi exercim una crítica racional i antiautoritària. Un cop feta, la societat llibertària construïda des dels municipis estaria caracteritzada per quatre punts bàsics que responen a les seves intencions tant teòriques com pràctiques:

1.- D'una banda, Bookchin afirma que els governs locals actuals tenen possibilitats reals d'esdevenir democràcies directes a partir de processos de transformació, per tant les institucions locals poden ser reformades tot i que en un camí de canvi radical de les seves formes de funcionar.

2.- Vol descentralitzar aquestes comunitats polítiques, les ciutats o els barris massa grans, per tal que passin a tenir una mida humana i estiguin adaptades al seu entorn natural.

3.- Vol recuperar pràctiques i qualitats de la ciutadania per tal que dones i homes puguin assumir col·lectivament responsabilitats per governar les pròpies comunitats, seguint l'ètica de compartir i cooperar, sense dependre d'una “elit”.

4.- Un cop establertes les democràcies directes municipals, els municipis democràtics es podran unir en confederacions per presentar un desafiament al capitalisme de l'Estat-nació i es podrà establir una societat anarquista, ecològica i racional.

(Podeu llegir i conèixer les idees de Murray Bookchin a través del llibre “Las políticas de la ecología social. Municipalismo libertario”, una recopilació de les idees municipalistes feta per Janet Bielh i publicat en castellà per l'Editorial Virus de Barcelona.)

Jordi Martí Font

Corea: Entre el nacionalisme i l'anarquisme

El nacionalisme coreà

A partir de mitjans del segle XIX, el nacionalisme cobrà una important rellevància en el país. Cal destacar dues branques: la intel·lectual i la popular. Aquesta última protagonitzà diversos aixecaments a finals de segle, com les revoltes camperoles al sud de Seül entre 1863-1864 i la de 1890-1894, revolta que s'aixecà contra tot poder establert proclamant la igualtat entre persones. Aquest moviment nacionalista, portarà a la proclamació d'independència i a l'aixecament popular l'1 de març de 1919, fet que té molta importància, no només per les proporcions de la revolta, sinó també per la participació del moviment anarquista coreà i per com hi incidí. Aquest intent revolucionari acabà amb una brutal repressió per part de l'exèrcit japonès, que provocà 7500 morts i 16000 ferits.

També cal destacar les lluites que duien a terme els emigrats i exiliats coreans al Japó, la Xina i Manxúria, amb accions directes de tot tipus, arribant a assassinar a Ito Hirobumi -redactor de la constitució japonesa i responsable de l'ocupació de Corea- l'octubre de 1909 a la ciutat d'Harbin (Manxúria).

L'anarquisme a Corea

L'anarquisme coreà arribarà al seu punt àlgid a partir dels anys 20. Abans d'aquesta data, l'anarquisme ja tenia una gran influència en els moviments socials coreans, tot i que sempre anava lligat al moviment nacionalista i anticolonial.

Cal tenir en compte que és en aquells anys que l'anarquisme comença a desenvolupar-se tant a Xina com a Japó, països més industrialitzats, i és d'aquests d'on militants exiliats coreans rebran les idees anarquistes, que més tard donaran lloc a la creació d'un moviment anarquista pròpiament coreà. És important destacar aquest vincle ja que demostra que, malgrat que el moviment llibertari coreà estava lligat i era hereu del moviment nacionalista, sempre portà l'internacionalisme com a principi fonamental, sent un dels principals promotors de la Federació de l'Est -federació de grups anarquistes de tot l'orient asiàtic des de l'Índia fins al Japó-.

Anys 20

A mitjans de la dècada dels 20, i fruit de la revolta independentista de 1919, s'inicia una lluita en tots els fronts des de diversos sectors polítics i socials contra la invasió japonesa de Manxúria. El nombre d'exiliats coreans a Manxúria era molt elevat i per això no és estrany que tant nacionalistes com anarquistes de diverses nacionalitats hi convergiren fent front a un enemic comú. Entre els exiliats coreans destaca la figura de Kim-Chwa-Jin, general de l'exercit independentista coreà famós per la victòria sobre l'exercit japonès a la batalla de Chingshanli i obertament anarquista. A partir de 1925, Kim-Chwa-Jin, amb altres generals i personatges coreans, es dedicà a crear i propagar comunes autogestionades entre els exiliats coreans a Manxúria, culminant aquest procés amb la formació de la Comuna Lliure de Shinmin (1929). Kim-Chwa-Jin morí assassinat el 1930 a mans d'un agent del Partit Comunista coreà degut a que era un llibertari a una forta influència en les classes populars.

És també a partir de 1920 quan diversos grups o individus llibertaris influïts per Bakunin i Kropotkin, comencen a organitzar-se i federar-se entre ells, creant l'embrió d'una futura organització llibertària coreana. Entre tots ells destaca Shin Chae-ho, d'orientació bakuninista, qui elaborà el Manifest de la Revolució Coreana el 1924, que consistia en un programa anarquista d'anàlisi i acció dins el context d'una guerra d'independència.

Aquest programa contempla la participació activa de l'anarquisme en la lluita anticolonial contra l'Imperi japonès al mateix temps que empeny a desenvolupar i profunditzar la lluita contra la classe explotadora i dominant a Corea. En aquest sentit, el Manifest posa especial atenció a diferenciar una revolució política d'una revolució social. Una revolució política només canviarà de mans el poder mentre que una revolució social crearà un poder propi dels oprimits. En aquest punt el Manifest estableix la base i els conceptes des d'on fer la revolució i tira per terra qualsevol plantejament de nació, reafirmant el concepte de poble ja que “el poble és tangible i la nació no”.

Aquest escrit, que incitava a l'anarquisme coreà a aixecar-se en armes per aconseguir la llibertat, va servir fonamentalment com a base per a la fundació el 1924 de la Federació Anarquista Coreana. Dita federació estava composta per nuclis d'anarquistes de totes les regions i províncies de Corea, així com també de Manxúria i dels exiliats a Xina i Japó, però, a causa de la persecució per part de l'exercit japonès, actuava pràcticament en la clandestinitat. La feina dels seus militants consistia en produir propaganda i premsa. Cal destacar els diaris Talhwan, Jeong Bo” (la conquesta) i el Butlletí de Justícia. Tot i això la federació sempre va tenir una forta tendència a l'acció social. Així és com es van dedicar a impulsar sindicats i moviments camperols i estudiantils, i a organitzar la resistència a l'ocupació formant cossos d'autodefensa.

El novembre de 1929 la Federació canvia de nom i, des de llavors, s'anomenarà Federació Anarco-comunista de Corea (FACK). És en aquesta època i per la influència de Kim Jong-jin -important ideòleg anarquista coreà- que la FACK decideix destinar la majoria dels seus recursos a impulsar una revolució al nord de Corea i sud de Manxúria. Aquesta revolució culminarà amb la Comuna de Shinmin -de la que ja hem parlat- i serà el punt àlgid de l'anarquisme coreà -aquest és un episodi tant interessant que mereix un article propi i, per tant, millor parlar-ne en un altre moment-.

L'anarquisme coreà decaurà a partir de 1932, després la interessant però fallida experiència revolucionaria. Els seus militants més destacats foren assassinats (Kim-Chwa-Jin el 1930, Kim Jong-jin el 1931), els membres de la FACK foren perseguits, empresonats o executats, tant per l'exercit japonès com pels estalinistes xinesos o bolxevics, la Comuna de Shinmin fou atacada per totes les bandes -pels burgesos nacionalistes i pels partits comunistes, que la veien com un element que cooptava les “seves bases populars”-, i els seus pobles foren arrasats per l'exercit japonès. No serà fins el 1945 quan l'anarquisme tornarà a renéixer a Corea, concretament a Seül amb la Federació per a la Construcció d'una Societat Lliure.

Carlos

"L'Anarquisme fet diferencial català" de Xavier Diez

Poques vegades abans l'aparició d'un llibre m'havia suposat una dosi d'alegria tan gran com aquest "L'anarquisme fet diferencial català" de Xavier Díez, publicat per Virus Editorial dins la seva col·lecció Folletos el passat 23 d'abril. Xavier Díez és doctor en història contemporània, llicenciat en filosofia i lletres i postgraduat en pedagogia terapèutica i estudis de dret, a més d'un dels coneixedors més reputats que ara mateix tenim als Països Catalans sobre el món llibertari i la cultura anarquista. Els seus coneixements els ha transformat en nombroses publicacions i llibres, especialment referits a l'anarquisme individualista, el corrent llibertari a què dedicà la seva tesi doctoral.

Algunes em direu exagerat quan expresso la meva felicitat per aquesta publicació però ho tinc clar: feia anys i panys que esperava el llibre i el resultat final, tot i que massa curt i escarit -també cal dir-ho i en parlarem en aquest article- no m'ha decebut gens ni mica. L'esperava, almenys, des que el 1987 la gent d'Icària va treure el ja mític "Anarquisme i alliberament nacional" a l'editorial El Llamp i alguns, ja aleshores i sense tenir-ne gaire idea, a banda de perdre la por a barrejar oli i vi, vam veure clar que l'apartat històric del llibre era, per dir-ho així, una mica fluix. Ara ja podem dir que això ho tenim solucionat. I que consti, perquè és de justícia dir-ho, que aquesta nova aportació no és només un estudi històric...

Començaré, això sí, amb dues crítiques menors al llibre. D'una banda la no assumpció plena, al llarg de tot l'estudi, de l'àmbit nacional dels Països Catalans, tot i que sí que és veritat que l'autor fa un esforç clar en aquest sentit. Això fa que alguns referents valencians no hi apareguin, com el mateix Joan Fuster, i tot i que cal encara una feina d'investigació i argumentativa important en aquest sentit, em sembla bàsic que hi sigui. De l'altra, he de dir que no crec que sigui adequat el símbol que a la portada vol representar l'anarquia catalana, barreja d'una A encerclada i una "ç". La "ç" no és una lletra característica únicament de la llengua catalana i si en algun moment s'ha utilitzat com a tal ha estat davant la "ñ", que sí és una lletra representativa del castellà. Per tant, sense voler ser agre en la crítica però sí explicatiu, quan s'utilitza la "ç" com a símbol de catalanitat d'alguna manera s'està assumint, per oposició, el marc referencial espanyol. En termes sociolingüístics, podríem dir que el conflicte lingüístic (lingüístic i no social) pels àmbits d'ús es produeix tant amb la llengua francesa, amb qui compartim la "ç", com amb la castellana i per tant "ç" igual podria representar el català com el francès.

Però passats els retrets, anem als elogis. "L'anarquisme fet diferencial català", subtitulat 'Influència i llegat de l'anarquisme en la història i la societat catalana contemporània' és un llibret fet des de l'acadèmia i això es bo i es nota, ja que les dades, tot i que discutibles com sempre s'ha de fer amb qualsevol dada que s'utilitzi per justificar un relat, no ballen ni són suposicions només sinó fets constatables. I per això, per exemple, quan Díez parla de la possible influència ibèrica en la configuració d'un cert sentiment de col·lectivitat no jeràrquica no afirma sinó que cita, i fa bé, perquè aquest és un dels temes que és opinable i té interpretacions diverses i contradictòries. Ara bé, el relat que es desprèn de la lectura del llibre és ben clar: si alguna cosa identifica la catalana terra i la gent que l'habita és precisament la constant lluita per la llibertat, la igualtat i la justícia de les persones que l'hem habitat i l'habitem, el nostre majoritari passat llibertari i les nostres plenes actituds antiautoritàries.

El llibre està dividit en tres grans apartats i una introducció justificadora. Aquesta darrera porta per títol "Una memòria incòmoda" i Xavier Díez hi repassa les diverses autoritats que precisament des de l'acadèmia han parlat -i sobretot malparlat- de l'anarquisme i de l'anarquisme català més concretament, l'han interpretat o l'han minimitzat, amb parades interessants, tot i que curtes pel meu gust, en les opinions de Pierre Vilar i Jordi Nadal, Eric Hobsbawm, Gerald Brenan, Vicens Vives, Ferran Soldevila, Josep Termes i Miquel Izard. És evident que aquest recorregut hagués pogut ser molt més extens i detallat alhora que molt més intens i contrastat, però aquí apareix un dels problemes -alhora que mèrit- d'aquest fullet (si fem cas al nom de la col·lecció en què s'ha publicat) i no és un altre que la seva brevetat buscada i volguda.

Segons la meva opinió, cada un dels apartats del llibre necessita un desenvolupament argumental més extens que, sense deixar de lloar la proposta concreta de Díez de ser clar i sintètic, és una feina imprescindible de fer en els propers mesos o anys. Passat el repàs historiogràfic i continuant amb el contingut del llibre, l'autor afirma que a l'hora d'explicar "el perquè de tot plegat" caldrà tenir en compte tots aquests autors per tal de conèixer "El perquè de la continuïtat històrica i la persistència del fenomen llibertari, el perquè dels mites sobre els llibertaris, el perquè dels silencis historiogràfics sobre la magnitud i l'arrelament del moviment, el perquè d'un fet que singularitza el passat col·lectiu respecte d'altres nacions europees". Resumeix així què ens trobarem en la resta del llibre.

El primer gran apartat d"Anarquisme fet diferencial català" després de la introducció justificadora porta per títol "Els orígens" i, partint de la prehistòria i acabant en l'actualitat, l'autor hi dibuixa un camí clarament antiautoritari i d'enfrontament al poder com a característic de les catalanes i els catalans. Per tant, el llibre trenca els tòpics conservadors del seny, la prudència i la voluntat de pacte. Comença Díez amb les tesis de Pere Bosch i Gimpera sobre la suposada herència col·lectivista ibèrica que a mi em costen d'acceptar, potser pel meu desconeixement en profunditat sobre el tema, però que poden ser tingudes en compte sempre que no esdevinguin pur determinisme.

L'autor continua amb la revolta remença, que tal com deia Rovira i Virgili "és un dels fets més transcendentals de la Història de Catalunya". I tenia raó el tarragoní, ja que aquesta revolta i sobretot el seu èxit amb resultats alliberadors per a les classes catalanes amb menys drets són únics a l'Europa medieval i van comportar, a partir de la Sentència Arbitral de Guadalupe del 1486, un empoderament immens de les més pobres, que passaven a tenir un exemple propi de la utilitat de la lluita. Les revoltes i les conseqüents repressions se succeeixen i el llibre fa una aturada novament transcendental a l'any 1640 i la Guerra dels Segadors, el moment, segons Díez, en què "Catalunya es dota d'una autonarració de nació lliure i sobirana, on qui exerceix el poder ho fa només des de la concessió del conjunt d'individus que representen els veritables dipositaris de la sobirania".

L'autor tanca aquest episodi amb una afirmació que faig meva quan diu que "Els segadors, al cap i a la fi, sense pretendre-ho, estaven posant les bases de l'arrelament de l'anarquisme, es a dir, la resistència contra qualsevol poder amb temptacions totalitàries, en el sí de la societat catalana". Aquest capítol arriba fins a l'actualitat i repassa tant l'anarquisme organitzat com el republicanisme, l'obrerisme, la revolució llibertària, la dictadura i la transició trampa dels setanta del segle passat.

El segon gran capítol pren el títol de "Colors" i està dividit en els tres colors simbòlics de la revolució francesa. El blau simbolitza 'una societat gelosa de la seva llibertat'; el blanc, 'una societat tendent a l'igualitarisme'; i el vermell, 'una societat a punt de trencar-se', segons els títols del mateix llibre. Aquest tercer subcapítol inclou un apartat que crec que caldria eixamplar molt més en posteriors treballs, segurament perquè és precisament l'apartat que construeix el relat propi de les qui ens posicionem entre l'independentisme i l'anarquisme. Es tracta, doncs, de la petita història de l'anarcoindependentisme català o com li vulguem dir, ja que si fins ara el llibre parlava de com la catalanitat i el país en general han estat insubmisos, llibertaris i anarquistes, l'apartat '(A)nacionalisme: un anarquisme catalanista?' tracta sobre els corrents, les persones i organitzacions que han transitat aquest estret i alhora plaent camí que uneix anarquisme i alliberament nacional com a opció política (i política, no caldria dir-ho però mai se sap, vol dir el que vol dir i no una altra cosa).

El darrer capítol porta per títol “Catalunya serà llibertària o no serà...” i tot i ser el més curt també és cert que serveix a l’autor per exposar les seves idees al respecte darrere de la subversió de la màxima del bisbe conservador Torres i Bages “Catalunya serà cristina o no serà”.

En el llibre de Xavier Díez, a banda de les referències històriques i culturals que ens poden il·luminar en multitud de casos que segurament la majoria social desconeix, allò que més interessant em sembla és el relat que s’hi construeix. Un relat complex i que s’ha de treballar molt més a partir d’altres obres però que situa necessàriament la catalanitat al costat de l’anarquisme, de l’antiautoritarisme. És aquest un fet evident quan transites les pàgines de la nostra història, però la gràcia del llibre i el fet pel qual a mi m’ha fet tan feliç és que, lluny del pamflet, el relat històric que s’hi construeix manté una coherència que ens hauria de fer repensar els mites propis, fins i tot els que tenim completament assumits. I això no té preu, perquè el dubte és l’únic que ens mostra que ens mantenim vius. No és només fer front a les teories i propostes de Vicens Vives, assumides i convertides en tòpics nacionals per la burgesia regional catalunyesa, sinó també l’assumpció de bona part de la nostra història des d’un punt de vista obert i pragmàtic, però alhora encaixada en un relat alternatiu i engrescador.

No em queda res més que felicitar l’autor per la feina feta i alhora demanar-li que no abandoni el tema i a la llarga ens obsequiï amb altres volums al respecte, que siguin més extensos perquè aquest, tot i ser molt dens, a algunes ens ha semblat només un tros del tot... Alhora, vull fer una crida a historiadores, filòsofes, sociòlegs, antropòlegs, filòlogues, elaboradores de discurs polític, etc. a anar-hi i anar-hi tenint en compte tot el que aquí hagin pogut llegir. Les animo a posar-ho en dubte, abans que res, però alhora a investigar, a proposar, a crear, a insistir, a obrir i a construir, en definitiva, una praxis que assumeixi els referents nacionals i socials alliberadors anteriors, aquests i d’altres, i els situï dins de l’antiautoritarisme general a què pertanyen i on tan bé es troben. I això no vol dir renunciar a res del que fins ara s’ha fet o dit ni passar a portar xapes anarquistes o banderes roges i negres o negres directament, no siguem simplistes.

La proposta va molt més enllà però alhora està ben arrelada davall dels propis peus, tan ben arrelada que a vegades fa riure que algunes continuïn obstinades a no veure-la ni mirar-la. La tenim davant dels morros i només cal assumir-la sense por ni timidesa i sense esdevenir-ne esclaus. Si ho fem, vés a saber si d’aquí a poc no esdevindrem nosaltres “un greu problema d’interpretació històrica” o, pitjor encara, unes “rebels primitives” absolutament modernes i lliures, és a dir del segle XXI.

Jordi Martí Font

Cap a la indendència fent via, visca l'anarquia!

3 de Setembre a Balaguer
- Presentació a càrrec de Jordí Marti Font del llibre "L'anarquisme, fet diferencial català"
i presentació dels nou disc "Nu i a la Terra" del cantautor de la Figuerosa Xavier Mayora acompanyant una copa de vi.
A les 8.30h. a la terrassa del Casal Lapallavara, al carrer del Pintor Borrràs.
Coorganitzen: A les trinxeres + Som lo que sembrem + Cup

10 de Setembre a Girona
- Passi de la pel·lícula "El viento que agita la cebada" de'n Ken Loach i debat sobre el model, des d'una vessant anarcosindicalista, que volem per als Països Catalans. Tot acompanyant-ho amb un petit pica-pica.
A les 20:00 a Can Ninetes, c/Santa Eugènia, 146
Organitza: CGT Girona.

11 de Setembre a l'Alt Empordà
- A les 8 de matí. Caminada des del Coll de Banyuls a Peralada

11 de Setembre a Barcelona
- Bloc Anti-autoritari del 11 de Setembre, 18:30, Pl. Urquinaona
Convoca: Bloc Negre 11 de Setembre.

11 de Setembre a Reus
- Bloquet Llibertari.
A les 19:30 al Mercat Central de Reus.

13 de Setembre a Barcelona
- Presentació Amb la presència de l'autor, Xavier Diez, del llibre "L'anarquisme, fet diferencial català"
A les 19:00 a la Ciutat Invisible, c/ Riego, 35, Sants.
Coorganitzen: Ciutat invisible + Negres tempestes.

14 de Setembre a Granollers
- Xerrada Anarquisme i Alliberament Nacional amb Marcel·lí Reyes
A les 18.30h. a l'Anònims del c/Miquel Ricomà 57.
Organitza: Anònims, menjars i pensars.

27 de Setembre a Granollers
- Presentació Amb la presència de l'autor, Xavier Diez, del llibre "L'anarquisme, fet diferencial català"
A les 19 hores a l'Anònims del c/Miquel Ricomà 57.
Organitza: Anònims, menjars i pensars.

És necessària una organització llibertària?

El passat 23 de febrer va tenir lloc a l'espai Obert un altre sopar debat de La Rosa dels Vents, aquest cop amb el títol "és necessària una organització llibertària?". Al debat hi van estar convidats a realitzar ponència: José María Olaizola (Ex-secretari general de la CGT i membre de Red Libertaria Apoyo Mutuo), Sonia Turón (Federació Local de CNT L'Hospitalet), Gaspar Fuster (Professor d'economia a secundària i membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió ICEA). Al sopar hi assistiren una trentena de persones dels diferents àmbits del món llibertari que enriquiren el debat entre plat i plat.

El debat es va allargar durant diverses hores entre un gran nombre d'intervencions que varen possar a la llum les diferents perspectives de lluita actuals existents en l'anarquisme a les nostres terres. A pesar de les diferències en les percepcions de les formes d'organització que podríem mantenir dins una organització llibertària, possiblement la conclusió del debat fos que tot i no coincidir en les maneres de funcionar d'uns grups o altres, si que hauríem de coordinar-nos per tal de lluitar conjuntament contra el capital i l'explotació a la que estem sotmeses.

Roger Pelàez

SENYOR SMITH TALLEM ARA MATEIX TOTES LES VELES
SR. CAPITÀ ARTUR MAS NO CREC QUE SIGUI GAIRE BONA IDEA AIXÒ DE RETALLAR TANT
LES VELES SÓN LA GUIA QUE ENS PORTA AL PORT
RETALLA RETALLA RRR RRR
AIXÒ RAI SR. SMITH QUE ENS ESPEREN ELS CORSARIS D'ALEMANYA I ELS BANQUERS SUÏSSOS QUE SÓN QUI MANEN DE VERITAT
UNA MICA D' EMPENTA
ESTUDIANT SALTA A L' AIGUA
CIU
GRRRRRR
SÓC EL MERCAT I LA MEVA VORACITAT NO TÉ LÍMITS
Colimán 12

Colimán

Ruta anarquista del Prat de Llobregat. Una resposta contra l'oblit i la manipulació

El moviment anarquista no ha tingut a casa nostra un tractament històric a l'alçada de la seva rellevància, trobaríem pocs exemples tan clars de fenòmens amb una empremta tan decisiva i, en canvi, una explicació tan desproporcionada a nivell quantitatiu, i tendenciosa i carregada de prejudicis, a nivell qualitatiu. La historiografia oficial, impulsada per diferents sigles i partits des de diverses institucions, s'ha trobat arreu igual d'incòmoda davant la temàtica degut a que la tradició anarquista no és fàcilment digerible des del poder ni un moviment agraït en la recerca de suposades legitimitats.

Un cas paradigmàtic a nivell local el trobem al Prat de Llobregat. Com arreu, dècades de manipulació franquista van tergiversar fins a límits escandalosos la herència llibertària, però a aquesta, a partir de la Transició, s'hi va sumar una nova fase exercida des del consistori i encara vigent. L'antic PSUC, avui dia IC-V, porta més de 30 anys governant la ciutat, i tant per la seva enemistat ideològica amb l'anarquisme com per interessos partidistes, ja els hi ha anat bé redundar en alguns dels tòpics sembrats pel franquisme i continuar en la tasca d'ocultació del passat llibertari. Una història del moviment obrer local focalitzada en el darrer franquisme, on PSUC i CCOO eren gairebé hegemònics, i una manca d'estudis sobre el procés revolucionari de la Guerra Civil i l'abast real de la repressió franquista, han possibilitat el desconeixement absolut entre la població que ja serveix per mantenir la caricatura simplista de l'anarquista sanguinari en l'imaginari col·lectiu.

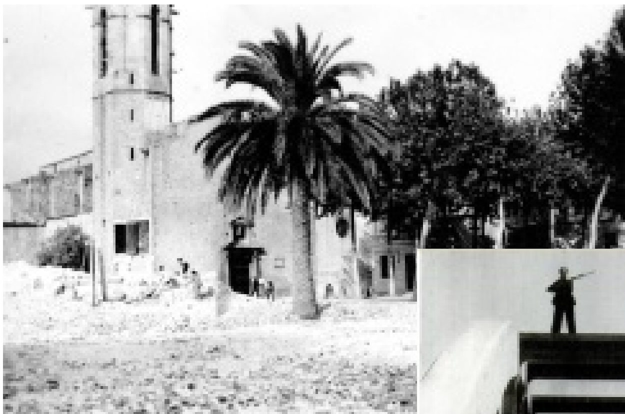
Sis anys recuperant la memòria llibertària

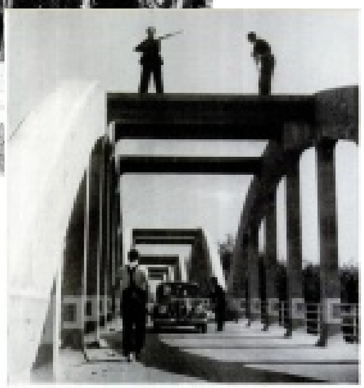
Davant d'aquesta utilització partidista i selectiva de la memòria local va sorgir entre historiadors i col·lectius de l'entorn llibertari la iniciativa de recuperar, investigar i fomentar l'extens llegat del moviment anarquista pratenc de forma analítica, rigorosa i autogestionada. La ruta anarquista, consistent en un recorregut comentat per historiadors, va tenir una primera edició el juliol de 2006 en el marc de les jornades llibertàries realizades a l'antic casal okupat KOP-Alta Tensió. Sis anys després, el

novembre de 2012, més d'un centenar de persones van tornar a recórrer el nucli urbà del Prat trencant novament el silenci.

El recorregut, que es pot visualitzar en el web http://www.elpratllibertari.cat i que es troba en procés d'actualització constant, repassa la importància de l'anarquisme en la creació entre els jornalers dels primers sindicats, als que se li sumarien els obrers fabrils amb l'obertura de la Seda i la Paperera. Lluites laborals i vagues, moviments insurreccionals a la República, l'esclat de la Revolució, el protagonisme als comitès, la col·lectivització de terres, fàbriques i oficis, la creació d'escoles racionalistes, diaris, ateneus, la brutal repressió franquista…tot un llegat sense precedents que es repeteix a moltes poblacions i que cal continuar analitzant i difonent davant de la invisibilitat i tergiversació al que l'han sotmés durant dècades. Perquè no hem de deixar que els vencedors siguin els que escriguin la història, perquè el poder mai explicarà amb veracitat la història dels que lluitaven contra el poder, i perquè cal aprendre del passat per entendre el present i poder canviar el futur.

Joan Montblanc

ÜTOPYA
∞ KM